

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **Mgr. V. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Čechlovským
sídlem Purkyňova 2476/102a, 612 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2023, č. j. KrÚ 32030/2023/ODSH/12

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá nesouhlasem žalobce s průběhem a výsledkem přestupkového řízení ve věci odpovědnosti provozovatele vozidla za nedodržení pravidel provozu na pozemní komunikaci - překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.

I. Vymezení věci

2. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru dopravních a správních agend (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 26. 4. 2022, č. j. MUVM/029688/2022 AJ (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

3. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 23. 8. 2021 v 22:09 hodin v obci Vysoké Mýto na silnici č. I/35 (v blízkosti křižovatky ulic Hradecká a Vraclavská) ve směru jízdy na Litomyšl nezajistil jako provozovatel vozidla registrační značky X, aby při užití tohoto vozidla byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně tím, že nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 10 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h), čímž se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní body

4. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
5. Prvý okruh žalobních námitek se týkal nenaplnění materiální stránky přestupku. V době spáchání přestupku se na daném místě nepohyboval žádný další účastník provozu, v tuto dobu projede daným místem cca 294 vozidel za hodinu, v odpoledních hodinách oproti tomu přes 1417 vozidel za hodinu. Správní orgány uvedly, že se poblíž nachází společnost Iveco a.s., která má nepřetržitý provoz, žalovaný nadto uvedl, že je v blízkosti nemocnice a obytná zástavba. Tyto závěry však nejsou podloženy důkazy a jsou nepřezkoumatelné. V tomto kontextu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 a navrhl k prokázání svých tvrzení internetový článek z portálu orlicky.denik.cz a dokument nazvaný Stanovení intenzit dopravy na pozemních komunikacích, nakl. Koura, 2007.
6. Další stěžejní žalobní námitky se týkaly tvrzených procesních vad. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání bez dohody se žalobcem na ranní čas na místě vzdáleném přes X km od sídla žalobce. Následně odmítl akceptovat jeho omluvu pro poruchu vozidla v době, kdy plánoval na jednání vyrazit (cca 6 hodin ráno). Žalobce již neměl možnost dopravit se na ústní jednání hromadnou dopravou včas. Pokud správnímu orgánu taková omluva nepostačovala, měl vyzvat žalobce k doplnění důkazů. Žalobce poté navrhoval provedení ústního jednání v odvolání, žalovaný sice o tomto návrhu rozhodl, ovšem téhož dne, kdy vydal napadené rozhodnutí. Dle žalobce dále nebyl dán důvod pro nevyhovění jeho návrhu na delegaci.
7. Žalobce namítl také promlčení odpovědnosti za přestupek. Přestupek se měl stát 23. 8. 2021, přestupkové řízení bylo zahájeno 8. 11. 2021, příkaz byl vydán téhož dne a byl doručen žalobci 10. 11. 2021. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno až 26. 4. 2023, proto došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Namítl též, že uložená pokuta je nepřiměřená.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil ustálený názor judikatury, že při naplnění formálních znaků přestupku v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost vyšší než nepatrný. Řidič si nemohl být jistý, že se na komunikaci neobjeví nepředvídatelná překážka, na kterou nebude možné v důsledku překročení povolené rychlosti reagovat.
9. Dále žalovaný uvedl, že odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na konání ústního jednání nemá odkladný účinek, proto bylo možné vydat meritorní rozhodnutí ještě předtím, než usnesení nabylo právní moci. Dané usnesení bylo následně Ministerstvem dopravy potvrzeno. Žalobce měl možnost podat žalovanému důkazní návrhy kdykoli v průběhu řízení.
10. K námitce promlčení odpovědnosti za přestupek žalovaný uvedl, že po spáchání přestupku bylo řízení zahájeno 10. 11. 2021, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 26. 4. 2022, napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 17. 4. 2023. K zániku odpovědnosti za přestupek tedy nedošlo.

IV. Jednání soudu

11. Při jednání soudu žalobce setrval na podané žalobě a zdůraznil námitku nesprávného posouzení materiální stránky přestupku. Přitom tvrdil, že správní orgány nebezpečnost jednání nevyhodnocovaly reálně, ale především hypoteticky. Dále zopakoval námitku procesního pochybení spočívající v tom, že orgán I. stupně projednal věc v jeho nepřítomnosti, resp. nebyla akceptována jeho omluva. Tím byl krácen na právech.
12. Žalovaný setrval na nedůvodnosti žaloby.

V. Posouzení věci soudem

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen jako „s. ř. s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
14. Žaloba není důvodná.
15. Úvodem soud konstatuje, že žalobní námitky jsou v podstatné části opakováním, popřípadě rozšířením odvolací argumentace žalobce. Nové námitky oproti odvolání představují námitky promlčení odpovědnosti za přestupek, nepřiměřené výše pokuty a dále námitka týkající se postupu žalovaného, pokud jde o neprovedení ústního jednání.
16. Soud zdůrazňuje, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou vyřčené, soud se proto může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47]. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Citovaná i další rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz.

V.a. K námitkám týkajícím se materiální stránky přestupku

17. Soud se předně zabýval námitkou týkající se nenaplnění materiální stránky přestupku, neboť především na této námitce je žalobní argumentace založena.
18. V souzené věci jde o ohrožovací přestupek provozovatele vozidla, u něhož se nezkoumá zavinění řidiče vozidla, odpovědnost provozovatele vozidla je odpovědností objektivní. Materiální znak přestupku spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, zejména bod 25). O nenaplnění materiálního znaku přestupku lze hovořit pouze tehdy, když stupeň společenské škodlivosti nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům přestupků této skutkové podstaty (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, bod 14).
19. Objektem daného přestupku jsou zájmy, jejichž ochrana, resp. naplnění, je smyslem a účelem právní úpravy zákona o silničním provozu. Mezi tyto zájmy patří zájem na zachování bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, resp. zájem společnosti na tom, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu k porušování pravidel provozu a s tím související zájem na ochraně lidského života, zdraví a majetku (str. 14 až 15 napadeného rozhodnutí, str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Uvedené zájmy byly předmětným jednáním ohroženy bez ohledu na to, zda je naplněna materiální stránka přestupku, objekt přestupku je jedním z formálních znaků skutkové podstaty přestupku (naplnění skutkové podstaty přestupku žalobce konkrétními námitkami nerozporuje).
20. Správní orgán by i přes ohrožení shora uvedených zájmů mohl dospět k závěru, že o přestupek nejde, pokud by stupeň společenské škodlivosti daného jednání neodpovídal ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům přestupků této skutkové podstaty. O takovou situaci však v projednávané věci nešlo, neboť jde o běžně se vyskytující jednání. Jednalo se o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 10 km/h, což nelze považovat za zanedbatelné překročení rychlosti, k přestupku došlo při průjezdu zástavbou, nikoli na vjezdu či výjezdu z obce (str. 14 napadeného rozhodnutí). Řidič vozidla si nemohl být jist, zda se neobjeví v okamžiku zvýšené rychlosti jízdy nepředvídatelná překážka, na kterou by právě v důsledku zvýšené rychlosti jízdy již nemusel být schopen adekvátně reagovat. Žalovaný s ohledem na uvedené na str. 9 napadeného rozhodnutí správně konstatoval, že v daném případě se formální stránka přestupku ve své podstatě kryje se stránkou materiální. Je tak nerozhodné, jaký byl v době spáchání přestupku na daném místě provoz vozidel. Soud proto neshledal důvod k provedení důkazu internetovým článkem z portálu orlicky.denik.cz a dokumentem Stanovení intenzit dopravy na pozemních komunikacích, nakl. Koura, 2007, které měly vést k prokázání tvrzení, že v daném místě a čase nebyla hustota dopravy intenzivní.
21. Soud shrnuje, že v souzené věci nenastaly mimořádné okolnosti, které by – přestože byla poměrně zřetelně překročena maximální povolená rychlost v obci – snižovaly nebezpečnost jednání žalobce natolik, že by materiální stránka přestupku nebyla naplněna. Maximální povolená rychlost byla překročena o 10 km/h v místě se zástavbou. Průměrný rozumný člověk v takovém místě předpokládá zvýšený pohyb osob, vyjíždějících vozidel apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 As 174/2019-29, bod 10). Správní orgány dospěly ke správnému závěru o naplnění materiální stránky přestupku a tento

závěr přezkoumatelně odůvodnily v podstatném tak, jak soud uvedl shora. Jestliže pak podpůrně konstatovaly, že se v blízkosti místa spáchání přestupku nachází závod společnosti Iveco a.s. a nadto žalovaný podotkl, že je v okolí také nemocnice, nelze tomu ničeho vytknout. Soud je s ohledem na shora uvedené toho názoru, že materiální stránka přestupku by byla naplněna i tehdy, pokud by tyto skutečnosti dány nebyly.

22. K argumentaci žalobce nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, soud konstatuje následující. V daném nálezu Ústavní soud posuzoval ústavnost § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017). Konstatoval, že účelem těchto ustanovení je zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tedy především preventivní působení na jednání účastníků silničního provozu, aby nedocházelo k takovému jednání, které by mohlo mít za následek ztráty na životech či poškození zdraví nebo majetku (body 74, 94 nálezu). Ústavní soud tedy vyjádřil, že smyslem a účelem § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (což soud popsal shora), nikoli to, že podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla je, že musí dojít k zásahu do plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích určitou vyšší intenzitou, jak se žalobce patrně v žalobě snaží naznačit. Pokud je naplněna skutková podstata předmětného přestupku, je ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Pouze ve výjimečném případě může správní orgán dospět k tomu, že i přesto není naplněna materiální stránka přestupku a tudíž nejde o přestupek, neboť stupeň společenské škodlivosti neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům přestupků dané skutkové podstaty. O takovou situaci se však v souzené věci nejedná (viz odůvodnění shora). Odkaz žalobce na daný nálezn Ústavního soudu je tedy nepřipadný.

V.b. K námitkám procesního charakteru

Ústní jednání v nepřítomnosti žalobce

23. Soud se dále zabýval námitkami žalobce týkajícími se postupu správního orgánu I. stupně, pokud jde o ústní jednání, které proběhlo bez přítomnosti žalobce. Podle § 80 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), může správní orgán nařídit ústní jednání, přičemž na požádání obviněného jej nařídí, pokud je to nezbytné k uplatnění jeho práv. Předvolání k ústnímu jednání je upraveno v § 80 odst. 4 zákona o přestupcích, podle něhož k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení, přičemž ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
24. Žalobce netvrdí, že nebyl správním orgánem I. stupně řádně předvolán k ústnímu jednání. Namítá sice, že jednání bylo nařízeno na nevhodnou dobu s ohledem na místo sídla žalobce, soud však ze správního spisu nezjistil, že by žalobce žádal o změnu času konání úkonu. Dále žalobce namítá, že správní orgán I. stupně neoprávněně nepřijal jeho omluvu z účasti na ústním jednání. K tomu soud uvádí následující.
25. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba k tomu, aby omluva mohla být pokládána za náležitou, splnit následující podmínky: 1) obviněný se musí omluvit neodkladně; 2) v omluvě musí být uveden důvod, který znemožňuje obviněnému účast; 3)

důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, bod 15, a ze dne 22. 2. 2021, č. j. 6 As 366/2020-24, bod 12). Omluva přitom musí být správnímu orgánu doručena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, bod 32).

26. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl na ústní jednání řádně předvolán. Ústní jednání bylo nařízeno na den 23. 2. 2022 v 8:00 hod. Soud tento čas nemá za nevhodný, resp. nepřiměřený, jednání se konalo v budově správního orgánu I. stupně (Vysoké Mýto), což je vzdáleno přibližně X km od místa sídla žalobce (X), doba jízdy automobilem z X do Vysokého Mýta činí cca 1 hodinu a 50 minut (za neadekvátní by ve světle těchto skutečností mohl být považován například plánovaný čas zahájení jednání v 6:30 hodin).
27. Ústní jednání započalo v souladu s obsahem předvolání dne 23. 2. 2022 v 8:00 hod., téhož dne v 8:26 hod. žalobce odeslal správnímu orgánu I. stupně e-mailovou zprávu, ve které uvedl, že se v důsledku poruchy na vozidle nemůže dostavit k nařízenému jednání a žádá proto o odložení jednání na jiný termín. Omluva nebyla žalobcem ani následně nijak doložena. Soud má za to, že správní orgán I. stupně nebyl povinen žalobce zvlášť vyzývat k doložení omluvy. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy leží na osobě, která omluvu podává; bylo tedy pouze věcí žalobce, aby doložil důvody omluvu ospravedlňující (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, bod 18). Žalobce si musel být vědom, že omluvu je třeba doložit, i s ohledem na skutečnost, že svou dřívější omluvu z ústního jednání po výzvě správního orgánu I. stupně doložil (č. l. 23, 25 správního spisu).
28. Soud dále souhlasí se žalovaným, že omluva nebyla včasná. Omluva z ústního jednání je nutná ještě před jeho začátkem, částečné prolomení tohoto pravidla představuje pouze přípustnost zpětného doložení omluvy ze zdravotních důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2023, č. j. 5 As 298/2022-22, bod 16). Sám žalobce v žalobě popisuje, že se místo konání jednání nacházelo přibližně X km od jeho sídla, na jednání plánoval vyrazit přibližně v 6 hodin ráno. Poruchu na vozidle proto žalobce musel zjistit dříve než v době zahájení ústního jednání. Žalobce se tak mohl a měl omluvit správnímu orgánu ze své účasti ještě před zahájením ústního jednání, a to bezodkladně poté, co tvrzená překážka nastala. Omluva z jednání nebyla vůči správnímu orgánu učiněna bezodkladně, jak požaduje shora citovaná judikatura.

Postup žalovaného při nevyhovění návrhu na konání ústního jednání

29. K námitce žalobce týkající se postupu žalovaného, pokud jde o rozhodnutí o zamítnutí návrhu na konání ústního jednání v průběhu odvolacího řízení, soud konstatuje následující. Ustanovení § 80 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá žalovanému v případě nevyhovění návrhu na konání ústního jednání vydat usnesení, kterým tento návrh zamítne a které se doručuje pouze obviněnému. Proti tomuto usnesení se obviněný může odvolat v souladu s § 76 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“). Toto odvolání však nemá odkladný účinek.
30. Žalobci lze přisvědčit v tom směru, že žalovaný pochybil tím, že usnesení o zamítnutí návrhu na konání ústního jednání doručil žalobci téhož dne jako rozhodnutí ve věci samé. Z povahy věci je zřejmé, že procesní rozhodnutí správního orgánu o

(ne)konání ústního jednání by mělo předcházet rozhodnutí o meritu věci. Žalobce měl možnost odvolat se proti usnesení o nenařízení ústního jednání. Pokud by žalobce se svým odvoláním uspěl a odvolací orgán by mu přisvědčil v nutnosti nařízení ústního jednání, rozhodnutí žalovaného ve věci samé vydané bez ústního jednání by mohlo být z důvodu vady řízení nezákonné. Žalovaný se svým postupem v dané věci vystavil riziku případného zrušení meritorního rozhodnutí. Doručení usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání žalobci téhož dne jako meritorní rozhodnutí dle názoru soudu představuje vadu řízení (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2021, č. j. 41 A 1/2020-40, bod 42).

31. V tomto případě se však nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze shora uvedeného, ústní jednání proběhlo již před správním orgánem I. stupně, a to v souladu se zákonem bez přítomnosti žalobce, který svou omluvu z druhého nařízeného jednání řádně nedoložil. Žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl takové skutečnosti, pro které by bylo lze dospět k závěru, že je nezbytné k uplatnění jeho práv či ke zjištění stavu věci, aby se ústní jednání před odvolacím orgánem konalo. V žalobě žalobce uvádí, že se ústní jednání mělo před odvolacím orgánem konat, aby mohl úřadu přednést své vyjádření a vyjádřit se k provedeným důkazům. K tomu soud konstatuje, že žalobce o tuto možnost nepřišel, neboť měl možnost se v průběhu řízení s obsahem spisu a provedenými důkazy seznámit prostřednictvím nahlédnutí do spisu či v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a v průběhu řízení se k provedeným důkazům vyjádřit. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Nevyhovění návrhu na postoupení věci jinému správnímu orgánu

32. K námitce žalobce, že nebyl dán důvod pro nevyhovění návrhu na delegaci, soud konstatuje následující. Podle § 131 odst. 5 správního řádu může příslušný správní orgán věc usnesením postoupit z důvodu vhodnosti. Obecně je tedy věcí správního orgánu, zda k postoupení věci z důvodu vhodnosti přistoupí. Zásadní skutečností, pro kterou by bylo namíste přistoupit k delegaci věci jinému správnímu orgánu z důvodu vhodnosti, by mohl být zejména doložený vážný zdravotní důvod na straně obviněného, který by mu znemožňoval účast při ústním jednání u místně příslušného správního orgánu. Naopak skutečnost, že by si obviněný musel vzít kvůli účasti na ústním jednání pracovní volno, nebude sama o sobě představovat důvod pro postoupení věci (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, bod 32, a ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 246/2019-32, bod 37).
33. Žalobce své návrhy na delegaci odůvodňoval tak, že věc by měla být postoupena úřadu místně příslušnému dle sídla žalobce z důvodu úspory nákladů (str. 11 napadeného rozhodnutí). V žalobě žalobce jiný důvod neuvedl. Soud ve světle uvedeného souhlasí se žalovaným, že správní orgán I. stupně nebyl povinen návrhu žalobce na delegaci vyhovět a že žalobce neuváděl a nedoložil konkrétní vážný důvod, pro který by měla být věc postoupena jinému správnímu orgánu. Námitka je tedy nedůvodná.

V.c. K námitce promlčení odpovědnosti za přestupek

34. Soud se dále zabýval námitkou promlčení odpovědnosti za přestupek. Mezi stranami je nesporné, že promlčecí doba činí v souzené věci 1 rok. Dle § 31 odst. 1 zákona o

přestupcích počala promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Přestupek byl spáchán dne 23. 8. 2021. Promlčecí doba tedy počala běžet dne 24. 8. 2021. Běh promlčecí doby se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku či doručením příkazu, pokud je jeho vydání prvním úkonem v řízení [srov. § 32 odst. 2 písm. a), písm. b) zákona o přestupcích].

35. Žalobci byl doručen příkaz dne 10. 11. 2021. K doručení příkazu žalobci (což lze fakticky považovat též za doručení oznámení o zahájení přestupkového řízení) tak došlo před uplynutím jednoleté promlčecí doby. Dnem doručení příkazu žalobci se promlčecí doba přerušila. Vždy platí, že přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová (srov. § 32 odst. 2 *in fine* zákona o přestupcích).
36. Nová promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích před jejím uplynutím přerušila vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, tedy vydáním prvostupňového rozhodnutí [resp. předáním stejnopisu písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí k doručení – viz § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu], k čemuž došlo dne 26. 4. 2022. Roční lhůta tak začala běžet znovu. V této lhůtě pak nabylo dne 17. 4. 2023 právní moci napadené rozhodnutí. Zároveň se tak stalo v tříleté objektivní lhůtě od spáchání přestupku dle § 32 odst. 3 zákona o přestupcích. Odpovědnost žalobce za přestupek proto nezanikla.

V.d. K námitce nepřiměřenosti uložené pokuty

37. Pokud jde o uloženou pokutu, soud konstatuje, že správní orgán I. stupně přihlédl k možným specifikům případu (viz str. 6, 7 prvostupňového rozhodnutí, č. l. 27 správního spisu správního orgánu I. stupně) a žalobci následně uložil pokutu při spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí (srov. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu).
38. Ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, které lze podrobit soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Při posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil, přitom nepostačuje, že sankci uložil v rámci zákonného rozpětí, nýbrž je nutné, aby vzal v úvahu hlediska pro ukládání trestů stanovená v zákoně, jakož i ta, která vyplývají z ústavních principů.
39. Soud tak ověřil, že trest byl uložen v rámci zákonného rozpětí, že byla vzata v úvahu zákonná hlediska uložení trestu. Z rozhodnutí správních orgánů jednoznačně vyplývá, jakými úvahami a kritérii se správní orgány řídily při uložení pokuty (zejm. přihlédly k významu zákonem chráněného zájmu, způsobu a okolnostem spáchání přestupku). Postup správních orgánů byl tedy zcela v souladu se zákonem. Z uvedeného je patrné, že správní orgán I. stupně při uložení sankce nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil, napadené rozhodnutí tedy není nezákonné ani z důvodu nepřiměřené výše uložené pokuty.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud uzavírá, že ve správním řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Materiální stránka přestupku byla naplněna. V řízení nedošlo k pochybení správních orgánů, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K promlčení odpovědnosti za přestupek nedošlo.
41. Námitky žalobce soud posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a soud ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 12. prosinec 2023

Jaroslav Vávra v. r.
soudce